

PORTRETET: YOUNG NGOC NGUYEN (40), HEGGEDAL, ADM.DIR. DEADLINE 2 ONLINE

OM: ✓ Flukten fra Vietnam ✓ Viljen til å vinne ✓ Å innta USA

Den nye Askeladden

Hver natt ba han til Gud om å få våkne som en hvit, norsk gutt.
Han ble aldri bønnhørt, men en ny Askeladden er han blitt.

Stig Solheim og Johanne Thorseth (foto)

Young Ngoc Nguyen.

Han holder til i andre etasje i Smuget 1 og er ifølge Askers eiendomsbaron Espen Tandberg en mønsterleietager, usynlig, knapt hørbar, hardt arbeidende og så presis med husleien som et sveitserur.

Vi er presis på minuttet, vi også. Det er ikke han. Den administrerende direktøren i selskapet d2o, «deadline to online», er et halvt minutt forsinket og beklager dypt. Han satt i telefonkonferanse med India, og er han kanskje i full ferd med å innlemme «Juvelen i kronen» i sitt eget imperium?

Kontoret er ryddigheten selv. I vindusposten står hans forente familie oppmarsjert i glass og ramme og til høyre henger illustrasjoner av genistrekens hans, inntekts- og kostnadsstyringssystemet PMI, som har skaffet han 60 prosent av den norske hotellbransjen som kunde, hittil.

– Young, presenterer han seg blidt, snapper dressjakken ned fra knaggen og blir med ut til lunsj.

ANDRE APRIL 1975. Det er natt i fiskerlandsbyen Binh Thuy sør i Vietnam. På stranden ligger en gruppe mennesker i stummende mørke og prøver å se utover havet. Blant dem er syv år gamle Dung-Young, foreldrene hans, de fire søsknene hans og bestemor.

Det er for grunt for båter å gå inn til land her, men plutselig kommer en slags flettekurv flytende. Stor, men ikke stor nok til å bære alle som kaster seg om bord samtidig. Kurven går rett til bunns. Da lyset fra kraftige lykter nærmer seg langs stranden er panikken nær, men noen klarer å få styr på flokken, klarer å ikke laste kurven med flere enn den kan bære. Rekkefølgen reguleres av hvor mye de har betalt for flukten. Familien til Young er de siste som blir hentet.

– Først om bord i en liten båt, som tok oss ut til en større, selve fluktbåten.

Der er det kaos og krangel om bord. Skipperen vil ikke seile. Noen av dem som skulle betale mest er tatt av politiet. Reiser han nå, vil han ikke bare miste båten sin, han vil ikke ha på langt nær nok til å skaffe seg en ny, eller et nytt liv. Til slutt går han med på å dra likevel. Setter kursen rett til havs, så lenge drivstoffet varer. Så stanser motoren og alt blir stille.

– Vi så lysene fra skip som passerte, men ingen av dem så oss, sier Young.

En ny dag rant. Været var bra, men ingen oppdaget dem før mørket senket seg over en stormfull natt.

– Den andre dagen hadde vi flaks. Den første båten som kom nær, fikk øye på oss og tok oss om bord. Gasstankeren «Fernbrook», fra Norge. Vi ungene fikk sjokolade, den første sjokoladen jeg hadde spist i mitt liv. Folkene om bord var snille med oss. Jeg pleier for spøk å kalle oss for cruisebåtflyktninger.

For andre i familien var flukten en grusom prøvelse. En fetter av ham drev omkring på havet i 30 dager. Til slutt var passasjerene så desperate av tørst og sult at de spiste av de døde, for å overleve.

BERGEN I JULI 1978. På bryggekannten står Young og brødrene hans og fisker, slik de gjør nesten hver ettermiddag. Snur han seg, ser han rett på Strand Hotell. Det er der familien hans bor nå, mor

HEGGEDAL ER HJEMME: – Norge er det nærmeste jeg kommer et hjemland. Det er her jeg hører til.

og far, fire søsken og bestemor, på et dobbeltrom. At Strand Hotell har rykte som selve horehotellet i Bergen, skal han ikke få vite på mange år, ennå.

– Vi merket ikke noe til det. Jeg husker det som et flott hotell og at rommet vårt var stort. Vi hadde til og med egen dusj!

Lille Young har det godt i Bergen. Familien har fått egen leilighet, far har fått arbeid og alle søsknene klarer seg godt på skolen. Allikevel er det ikke nok. Han vil så inderlig gjerne bli helt norsk, til de grader at han ber til Gud om å få våkne neste morgen som en norsk, hvit gutt.

– Det hjalp ikke det spor. Til slutt tenkte jeg at «Gud har sikkert nok å gjøre med Michael Jackson»!

Young huskes fortsatt godt blant andre vietnamesere i Bergen by.

– Han var så pen! Og flott. Og flink. En litt uoppnåelig drømmepriks. Veldig bevisst på hvem han ville omgås og ikke. Ikke fordi han var arrogant, men fordi han ikke behøvde å be om noens selskap. Men han strevde så hardt for å bli norsk at noen mente han ikke lenger var vietnamesisk nok.

De skulle bare ha visst. En dag på ungdomsskolen leste unge Young at Vietnam ville bli det nye turistlandet i Asia.

– Dermed visste jeg plutselig hva jeg skulle bli: Hotellmann! Og ikke bare det, jeg skulle bli hotellkongen av Vietnam, ha min egen hotellkjede!

Utdannelsen i faget tok han i Sveits, men drømmen om Vietnam måtte vente. Som alle trollmenn måtte han begynne som læregutt. Økonomisk ryddegutt i Radisson Blue Hotels & Resorts.

DET ER EN KVELD I 1998. Young gjør opp status for hva han har lært det siste halve året.

– Svake resultater for hotellbransjen skyldtes blant annet håpløst gammeldage og utdaterte systemer for kostnadskontroll. Hotelldrift er salg av ferskvare, hver dag, men hvordan det går får ingen vite før rapporten foreligger om en måned. Da kan mye allerede være for sent. Det er som å spille en fotballkamp og først få vite resultatet etter en uke!

– Dermed lagde jeg mitt eget styringssystem, satte i gang med noen enkle regneark og spedde på

med stadig nye variabler for bedre utgiftskontroll. Avdelingslederne elsket det. De fikk igjen arbeidsgleden og arbeidslysten, fordi de plutselig hadde en helt annen oversikt og kontroll og mulighet til å justere kursen og påvirke resultatene, som bedret seg dramatisk nesten over natten.

Stadig flere hotell i kjeden ville ha den magiske medisinen hans. Dermed våknet konsernledelsen også, i Brussel. Kanskje de rett og slett skulle innføre PMI i hele kjeden? Det tok tid å bestemme seg. Dager ble til uker ble til måneder og år.

– Til slutt orket jeg ikke å vente lenger. Så jeg sa opp, tok med meg ideene mine og begynte for meg selv.

Og solgte systemet sitt tilbake til hotelldirektørene i Radisson. Da bråvåknet hovedkontoret i Brussel igjen. Ethvert nytt kjøp ble stanset.

– De påsto at styringssystemet mitt var deres eiendom, fordi jeg hadde fått ideen og utviklet den mens jeg arbeidet for dem.

DET BLE EN TØFF KAMP. Midt i 2001 er det ett år siden han hadde tatt ut lønn, sparepengene er borte, kassen bunnskrapt og på kontoen har han 1500 kroner.

Da er det han får en telefon fra Norges største hotellkjede, RICA. Administrerende direktør Ole Jacob Wold har hørt om ham og systemet hans og vil gjerne vite mer. I dag, ni år senere, er PMI tatt i bruk på samtlige hotell i kjeden.

– Det er genialt i sin enkelhet, konstruert slik at vi kan lese av driftsresultatene kontinuerlig, istedenfor som før, å måtte vente til slutten av måneden, i beste fall. Nå begriper jeg nesten ikke hvordan vi klarte oss uten, sier Wold, og sper på med en rundhåndet attest til opphavsmannen.

– Young er en særdeles intelligent mann med et sjeldent analytisk hode og en kunnskap om denne bransjen som få andre. I tillegg er en usedvanlig trivelig kar.

– Telefonen fra Wold var vendepunktet. Derfra har det gått bare en vei, sier Young.

Det får'n si. I fjor oppnådde selskapet hans et overskudd på 6,1 millioner kroner av en omsetning på 16 millioner. Fra Norge har han spredd seg til Sverige, Danmark og ni andre land. Neste stopp er USA, der målet er en omsetning på 200 millioner kroner innen fem år. Firmaet hans har kapret fem Gasellepriser på rad. Prisen tildeles de raskest voksende og lønnsomme bedriftene i Norge, og mens vi snakker får Young beskjed om at han og d2o er nominert til Rosingprisen 2010, IT-bransjens egen Oscar her i landet, i tre kategorier: Årets IT-leder, Kreativitetsprisen og Brukervennlighetsprisen.

Han ber ikke lenger om å våkne som hvit mann.

– Det er veldig lenge siden slike tanker hadde noen relevans for meg, ler han.

– Første gang jeg erkjente det var på skolen i Sveits, en skole med mange forskjellige nasjonaliteter. Jeg lagde mitt eget begrep for det, «forente ulikheter». Det var det vi var og slik levde vi godt sammen.

Aller best sammen med Laurence fra Vallonia, den

” Jeg har aldri forstått sjefer som ikke kan tenke seg å omgås sine

OVER ALLE GRENSER: Young Ngoc Nguyen, båtflyktning med 60 prosent av norsk hotellbransje på kundelisten.

fransktalende delen av Belgia. Laurence som ble kjæresten hans, og hustruen hans, og mor til de to barna hans, og deler hus og hjem med ham i Heggedal.

I 1995 REISER YOUNG tilbake til Vietnam, for første gang siden flukten. Det skal bli et nytt vendepunkt.

– Da vi gikk inn for landing i Saigon kunne jeg se rismarkene fra luften, se alle dem som arbeidet der. Da rant tårene, og jeg tenkte: Jeg skal ikke streve etter å bli norsk lenger! Jeg er takknemlig for å ha fått vokse opp i Norge. Norge er ikke mitt fødeland men det nærmeste jeg kommer et hjemland. Det er der jeg hører til, men en del av meg hører til her også, og det er jeg stolt av. Stolt over å være av et hardt arbeidende, ærlig folk, for det er vietnamesere.

Og stolt over de humane verdiene i vietnamesisk kultur, kjærligheten til de eldre, kjærligheten til barna og til hele familien, i flere ledd.

I sum er han blitt et menneske han analyserer på følgende vis:

– Jeg er generøs, liker å dele og liker å lede et team med kjærlighet. Jeg kaller det forretningskjærlighet. Derfor behandler jeg alle mine kolleger som venner. Jeg har aldri forstått sjefen som ikke kan tenke seg å omgås sine ansatte. Tror de at de er annerledes, bedre mennesker? Far ba en gang sjefen sin hjem til oss. For far var invitasjonen en takk for at han hadde fått en god jobb i sitt nye hjemland. Noen annen hensikt hadde han ikke, men det var nok noen som tolket det som et forsøk på å smiske med sjefen.

– Negative sider har jeg en god del av. Jeg er besatt

av å bli bedre, hele tiden. Det kan av og til gå på bekostning av å være en empatisk leder. Hvis jeg ikke når de målene jeg har satt meg, reagerer jeg så sterkt at det går ut over hele væremåten min.

Urettferdighet og dårlig behandling er andre ting han reagerer på med voldsom styrke. Som den gang han hadde stresset livet av seg for å rekke en avtale motparten hadde fremskyndet kraftig.

– Jeg hadde sagt fra at det egentlig var umulig for meg å rekke frem i tide, men at jeg skulle forsøke.

Han kom fem minutter for sent og blir møtt av en kvinne som er rasende over forsinkelsen, hele ledergruppen sitter jo og venter!

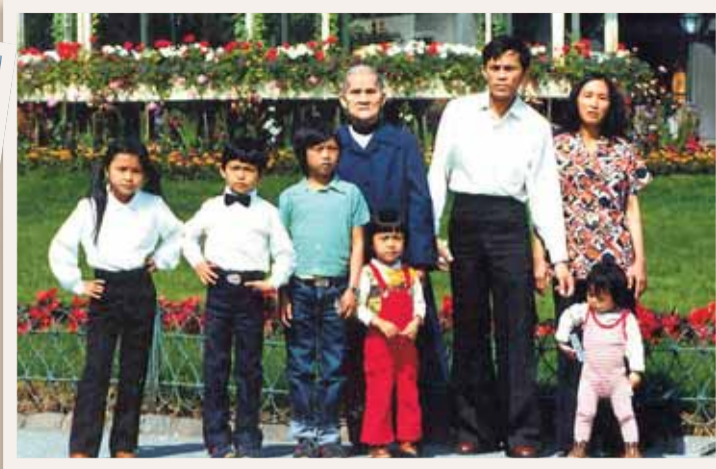
– Da jeg minnet henne om hvem det var som hadde flyttet avtalen vår, forlangte hun å få vite hvem som var sjefen min. Jeg er sjef

ansatte. Tror de at de er annerledes, bedre mennesker?

YOUNG NGOC NGUYEN

REDNINGEN: – Den 4. april 1978 ble vi berget av den norske gasstankeren «Fernbrook».

FØRSTE FAMILIEBILDE: I Bergen, ved Musikkpaviljongen, sammen med mor, far, alle søsknene mine og bestemor, som ble 107 år gammel!

FORTSATT GLAD I BÅT: – På tur i Asker, Maxim (7), jeg, Mathieu (5) og Laurence. Foto: Brede Røsjø/NRK

UNG YOUNG: I Binh Dinh i Vietnam, seks måneder gammel, i 1971.

TRYGGE I BERGEN: – Meg, min bror Hoang og min søster Phoung. Året er 1979.

PÅ JOBB: Arbeidsuken i 8. klasse, i Wessel Kabelfabrikk hvor far arbeidet.

SAMMEN MED FAR: – Pappa, fetter Tin, meg og lillebror Hoang, i 1974.

SJEFENE: Min bror Hoang, nåværende styreformann i d2o, og meg selv.

BRYLLUPSFEST: Laurence og jeg giftet oss i Heggedal kirke i 2001. Dette er fra festen etterpå.

Navn: Young Ngoc Nguyen (40)

Sivilstatus: Gift med Laurence, to sønner, Maxim (7) og Mathieu (5).

Aktuell fordi: Drømmen om Norge går i oppfyllelse.

Tett på

Mitt forbilde:

– Personer som genuint bryr seg om andre og ofrer mye for at andre skal få det bedre.

Ordfører for en dag:

– Jeg ville ha brukt dagen effektivt på å belyse hvorfor utdanning og skole er viktig for samfunnet, for jeg tror at vi kan løse mange problemer i samfunnet ved å fokusere på skole. Visjonen må være å utvikle skolesystemet slik at om 15-20 år vil læreryrket være en av de mest attraktive og prestisjefylte jobbene man kan ha.

Best og verst med Asker og Bærum:

– Generelt hyggelige mennesker, spesielt der vi bor, friluftslivet, en fantastisk infrastruktur og ikke minst nærheten til Oslo. Hva mer kan vi ønske oss?

Ser helst på tv:

– Nyhetssendinger og dokumentarfilmer.

Boken jeg aldri glemmer:

– «Munken som solgte sin Ferrari», av Robin S. Sharma.

Min første forelskelse:

– Da jeg kom til Norge som syvåring i 1978. Ved ankomst i skolegården sto verdens søteste pike og beundret meg med et varmt smil. Men fant senere ut at hun hadde aldri tidligere sett en Kina-gutt.

Dette bruker jeg penger på:

– Vi har hverken båt eller hytte, så det meste går vel til dagligdagse ting og noen reiser her og der. Og prøver så godt vi kan å bidra til gode veldedighetsformål.

Slik starter nekrologen min:

– «Pappa hadde et lykkelig liv. Og han ønsket ...».

Det beste ved meg:

– Forhåpentligvis et godt menneske og at det skal mye til for at et problem er et problem for meg.

Dette får jeg pepper for:

– Til tider et rothue på hjemmefronten.

i d2o, sa jeg, snudde på hælen og gikk mot heisen. Hun kom løpende etter, grep meg i armen og forlangte å få vite navnet på styreformannen min. Det er også meg. Dessuten eier jeg selskapet, sa jeg, og gikk. Da begynte hun å gråte.

En gang gikk han fra en millionkontrakt.

– Fordi bedriftslederen som jeg forhandlet med oppførte seg fullstendig uakseptabelt. Han snakket ned til meg fra første stund. Mennesker som deg vil jeg ikke gjøre forretninger med, sa jeg.

Han vil ikke kalle det rasisme, men fordommer, absolutt. Vanetenkning, klassisk ovenfra og ned-tenkning, kombinert med angst og uforstand overfor det ukjente. Tenke seg til, en liten kinamann som kommer her og kaller seg administrerende direktør!

– Og det er jo faktisk både nytt og uvant. Vietnamesere i Norge skaffer seg ofte bunnsolid utdanning, med glimrende resultater, men de færreste avanserer over mellomledersjiktet. Og det skyldes først og fremst oss selv, vår egen bakgrunn og oppdragelse. Den vietnamesiske kulturen er en kultur uten spisse albuer, som du må ha for å kare deg helt til topps.

Han håper og tror på forandring, i neste generasjon.

– Mine foreldre var takknemlige for å få bli her i landet. Jeg vil at min stemme skal høres like klart og respekteres like sterkt i den norske samfunnsdebatten som alle andres. Neste generasjon vil forhåpentligvis oppleve det som en selvfølge.

I slutten av desember flytter han til USA, med hele familien. Mister vi ham nå?

– Vår reise til USA er å sammenligne med om Statoil hadde sendt meg på et oppdrag i Oman. Dette er et treårig prosjekt hvor jeg skal bygge opp et team og arbeide meg inn på det amerikanske markedet. For å lykkes må jeg komme inn under huden på dem, lære meg kulturen og kodene og «the american way of thinking». Det vil kreve så mye av min tid at jeg knapt ville ha sett familien min om den hadde blitt igjen i Heggedal. Men om tre år er vi tilbake.

Om det ikke skulle dukke opp «an offer he can't refuse». ■